

[Bertel Dahlggaard.]

sagde, at han med sine Bemærkninger kun havde ment, at dette Forslag berører saa mange og saa vigtige Ting, at det nøje bør overvejes. Det, maa jeg sige, er jeg enig i, og jeg haaber ogsaa, jeg skal kunne overveje det nøje. Men det var ikke det, der var det afgørende i det ærede Medlems Tale; det var den uvenlige Tone over for selve Principperne i dette Forslag, og det var det, jeg var ked af.

Det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsens Paastand paa Overgang til Dagsordenen er ikke andet end en simpel Manøvre; det ved han selv, og det ved alle andre. Han siger, at Rentesenkning og øget Beskæftigelse og dette at modvirke Prisstigningen er ønskeligt. Det er ganske givet, derom er alle enige, og det er ganske overflødig at sige det. Det ærede Medlem har med denne Dagsorden kun et politisk Formaal, den tager Sigte paa at feje dette Lovforslag ned af Folketingets Bord; hvis Forslaget til Paastand paa Overgang til Dagsordenen vedtages, er Lovforslaget bortfaldet. Men det kan ikke være det ærede Medlems Opgave her i Tinget at bestemme, hvilke Forslag Folketinget skal behandle, og derfor vil Folketinget selvfølgelig forkaste denne Paastand.

Valdemar Thomsen: Min Kritik af det foreliggende Lovforslag synes at have haft en Indflydelse, som Ministeren sikkert er glad for. Ordførerne for baade Venstre og Det konservative Folkeparti var i første Omgang nærmest afvisende, men nu derimod tilsyneladende meget velvillige. Jeg haaber, at den højtærede Indenrigsminister for saa vidt paaskønner mit Indlæg.

Den højtærede Minister spurgte, om jeg ikke kunde se den Fordel, der ligger i § 2 vedrørende Bestemmelsen om de lave Kurser. Dertil kan jeg sige: Jo, jeg kan nok se, at der kan ligge en Fordel i det, men naar § 1 er affattet, som den er, paa en Maade, som forekommer mig fuldkommen haabløs, saa har det ikke stor Interesse, hvad der staar i de øvrige Paragraffer.

Ministeren vilde paastaa, at naar Renteniveauet for Øjeblikket tilsyneladende laa for højt, skyldtes det Ustabilitet og dette, at Folk, der har disponible Penge, ikke vil binde sig til de gældende Satser for en længere Tid. Prisen paa Penge afgøres ikke, sagde Ministeren, af Ønsker og af Haab og af Dagsordener, alt det hjælper intet, naar ikke, tilføjede han, Markedet betinger en lavere Rente. Jeg ved ikke, om Ministeren selv tror paa en saadan Forklaring. Alt tyder nemlig paa, at det unaturligt høje

Renteniveau skyldes en bevidst Bank- og navnlig en bevidst Nationalbankpolitik. For at skabe Betingelser for øget Produktion, hvad vi har tilladt os at pege paa i den stillede Dagsorden. For at skabe fuld Beskæftigelse og Produktion — og det er det, vi alle sammen ønsker —, maa der, hævder de mest indsigtfulde Ekspertes paa det økonomiske Omraade, være Balance mellem paa den ene Side Produktion og paa den anden Side Forbrug og Investering. Er Forbruget for ringe, saa maa Investeringen stimuleres, saa maa man sørge for, at Pengene bliver anbragt i Bygninger, Kapitalgoder, i det hele taget Pengeanbringelsen maa stimuleres, og det kan kun blive Tilfældet — jeg synes det er saa aabenbart —, hvis Renten sænkes. Her har Nationalbanken og Statsmagten for Øjeblikket en stor Opgave. Men de paagældende glemmer det aabenbart i Spekulationen over, hvordan Storfinansens skal faa en høj Rente og en høj Kroneværdi. Det andet synes at komme i anden Række.

Den højtærede Indenrigsminister var særlig ked af Paastanden paa Overgang til Dagsordenen, fordi det foreliggende Lovforslag ved dens Vedtagelse vilde bortfalde. Jeg maa sige for mit Vedkommende, at under Hensyn til den nu i sidste Omgang formelt venlige, men i første Omgang reelt knusende Kritik af det foreliggende Lovforslag, kan Ministeren saamænd lige saa godt først som sidst opgive at se Bukser af det Skind. Derfor maatte det, synes det mig, være formaalistjensligt, om Folketinget beskæftigede sig med Rentespørgsmaalet i al Almindelighed, og det saa meget mere, som den røde Traad gennem denne Forhandling har været Forundring over Nationalbankens Pengepolitik, Forundring over den høje Rentefod i Forbindelse med en rent ud sagt eventyrlig Pengerigelighed.

Under slike Omstændigheder maa den af mig stillede Paastand paa Overgang til Dagsordenen være paa sin Plads, og jeg tillader mig at anbefale Medlemmerne at stemme for denne Dagsorden.

Jens Thomsen: Det er en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen, der har kaldt mig frem, en Udtalelse, som jeg blev i allerhøjeste Grad forbauset over. Det ærede Medlem sagde, at vi bør have en Kronestigning for at vise Regeringens Vilje til at holde den danske Valuta. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem, om der virkelig findes nogen begrundet Tvivl om Regeringens Vilje i saa Henseende. Jeg har i hvert Fald ikke mødt nogen Mistanke til Regeringen med Hensyn til dens ærlige Vilje til at